

ter rundt om i landet har allerede vist, at idrætten på frivilligt grundlag kan være med til at fremme integrationen af de flygtninge/indvandrere, som bor her i landet. Men igen vil jeg som en anden senator Cato sige: I øvrigt mener jeg, at det skal ske ad frivillighedens vej.

Det er spændende opgaver med mange perspektiver, der bliver nævnt i redegørelsen. Men det er ikke rimeligt at pålægge lokale idrætsforeninger opgaver, som det sociale system ikke magter. Vi skal ikke fedte et samfundsansvar for f.eks. bekæmpelse af vold eller andre af de flotte ting, som ministeren nævner, af på idrætten, for man kan altså ikke flytte socialkontorerne ud i klubhusene.

Derfor synes vi også, det er positivt, at reaktionen og forhåbentlig konklusionen på dagens debat er, at kulturministeren vil rette henvendelse til organisationerne med henblik på en konstruktiv dialog for at få en fornuftig aftale. Det kan vi fra konservativ side kun bakke kraftigt op, for der er så utrolig mange kvaliteter og muligheder i idrætten, at det er oplagt at lade idrætten selv forsøge at løse nogle af disse socialt prægede opgaver.

Og det er derfor, de sidste dages meldinger fra kulturministeren undrer os konservative en hel del, for det står jo i direkte kontrast til, hvad ministeren tidligere har meldt af fornuftige holdninger. Der er ganske enkelt ingen sammenhæng mellem de revolvertrusler, som ministeren nu kommer med, og de udtalelser om fred og forsoning, som ministeren kom med, da han tiltrådte på en af årets sidste dage i 1996.

Hvad årsagen til det pludselige kursskifte er, ved jeg ikke, for vi har haft så mange problemer i mit eget parti, at jeg ikke rigtig ved, hvad der foregår i andre partier. (*Munterhed*). Men jeg vil gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti ikke falder på halen, blot fordi ministeren nu kommer med nogle trusler.

Vi støtter fra konservativ side den konstruktive dialog med idrættens organisationer, og vi støtter tankerne om, at idrætten skal løse mere socialt prægede opgaver, så længe det sker ad frivilligheden vej. Men vi støtter ikke – det vil jeg godt pointere – vi støtter ikke forslaget fra ministeren, hvis han blot vil bruge det til om kort tid at ændre fordelingen af tips- og lottomidlerne. Og her må jeg altså mane til en god portion tålmodighed hos regeringen og specielt hos kulturministeren, for der er jo ingen tvivl om, at hos flere af kulturministerens kollegaer i regeringen er man endog særdeles interesseret i de mange tips- og lottomidler.

En eventuel ændring af tips- og lottoloven må ikke ske med den begrundelse, at idrætsorganisationerne ikke har løst deres sociale forpligtelser, og der skal et tidsperspektiv med ind i forhandlingerne med idrætten. Og det må ikke være baggrunden for, at man begynder at rydde op i hele tips- og lottostrukturen, for det siger jo næsten sig selv, at der ikke kan udrettes mirakler i løbet af et år. Men i løbet af en 4-5-årsperiode er det vel realistisk at vurdere organisationernes indsats på det her område.

Alligevel vil jeg gøre det krystalklart, at vi fra konservativ side ikke generelt vil skære i midlerne til idrætten. Det er et af de få områder, hvor vi i Det Konservative Folkeparti ikke er fedtede. De midler, som skal anvendes til det særlige arbejde, må man finde andre steder end fra idrættens egen midler. Og hvis man tænker lidt logisk, er det da også dybt urimeligt, at man siger, at idrætten skal løse nogle flere opgaver, samtidig med at man vil tage nogle penge fra den, som man så vil bruge til nogle andre ting. På den måde hænger tingene altså ikke økonomisk sammen.

I sin redegørelse var ministeren også meget kort inde på, at nationale sportsbegivenheder af stor værdi skal kunne tilbydes flest muligt, og det står decideret i redegørelsen, at den situation, som vi er i i dag, hvor de bliver udbudt på kommercielle vilkår, er uacceptabel.

Det er vi ikke enige i, for vi mener, at idrætten selv har interesse i, at flest muligt ser sporten. Men vi vil ikke pålægge idrætten at sælge til en bestemt kanal, for hvordan forhandler man sig frem til en rimelig pris for rettighederne, hvis det på forhånd er bestemt, hvem der skal have dem?

Det ligger også i præmisserne for Team Danmark, at man skal sælge disse rettigheder på en sådan måde, at man får flere penge tilbage til idrætten.

Nu kommer jeg kort ind på eliteidrætsperspektivet, som ministeren ikke har beskæftiget sig så meget med, og her tænker jeg altså ikke bare på de topprofessionelle, men også på den hjemlige idræt. Der skal for de enkelte idrætsudøvere være nogle nemmere skatteregler end de eksisterende, og det gælder både kørselspenge, beskatning af værdien af f.eks. en sportstaske, som man har vundet, og kontante pengepræmier.

For vi har jo oplevet, at skattesystemet – med skatteministeren i spidsen – er alt andet end imødekommende over for de danske idrætsud-